

Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

► **B**

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 708/2007

z dnia 11 czerwca 2007 r.

w sprawie wykorzystania w akwakulturze gatunków obcych i niewystępujących miejscowo

(Dz.U. L 168 z 28.6.2007, str. 1)

zmienione przez:

Dziennik Urzędowy

		nr	strona	data
► <u>M1</u>	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 506/2008 z dnia 6 czerwca 2008 r.	L 149	36	7.6.2008
► <u>M2</u>	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 304/2011 z dnia 9 marca 2011 r.	L 88	1	4.4.2011

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 708/2007**z dnia 11 czerwca 2007 r.****w sprawie wykorzystania w akwakulturze gatunków obcych i niewystępujących miejscowo**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37 i art. 299 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 6 Traktatu przy ustalaniu i realizacji polityk i działań Wspólnoty, w szczególności w celu wspierania stałego rozwoju, muszą być brane pod uwagę wymogi ochrony środowiska naturalnego.
- (2) Akwakultura jest szybko rozwijającym się sektorem, w którym poszukuje się możliwości wprowadzania innowacji i nowych rynków zbytu. W celu dostosowania produkcji do warunków rynkowych sektor akwakultury powinien różnicować hodowane gatunki.
- (3) W przeszłości akwakultura czerpała korzyści gospodarcze z wprowadzania gatunków obcych i przenoszenia gatunków niewystępujących miejscowo (na przykład pstrąga tęczowego, ostrygi wielkiej i łososia), a celem polityki na przyszłość jest optymalizacja korzyści związanych z wprowadzaniem i przenoszeniem przy jednoczesnym uniknięciu zmian w ekosystemach, zapobieganiu negatywnym biologicznym interakcjom z populacjami miejscowymi, w tym zmianom genetycznym, oraz ograniczaniu rozprzestrzeniania gatunków niedoświadczonych i ich szkodliwego oddziaływania na siedliska przyrodnicze.
- (4) Inwazyjne gatunki obce uważane są za jedną z głównych przyczyn wymierania gatunków rodzimych i utraty bioróżnorodności. Na podstawie art. 8 lit. h) Konwencji o różnorodności biologicznej, której stroną jest Wspólnota, każda umawiająca się strona jest zobowiązana, w miarę możliwości i w zależności od przypadku, do zapobiegania wprowadzaniu, a także do kontrolowania lub eliminowania tych gatunków obcych, które zagrażają rodzimym ekosystemom, siedliskom lub gatunkom. W szczególności Konferencja Stron Konwencji o Różnorodności Biologicznej przyjęła decyzję VI/23 w sprawie gatunków obcych zagrażających ekosystemom, siedliskom lub gatunkom, której załącznik określa podstawowe zasady zapobiegania, wprowadzania i łagodzenia oddziaływań takich gatunków obcych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 324 z 30.12.2006, str. 15.

▼B

- (5) Przenoszenie gatunków w granicach ich naturalnego zasięgu na obszary, na których nie występują one ze szczególnych względów biogeograficznych, może stanowić zagrożenie dla ekosystemów istniejących na tych obszarach i powinno być objęte niniejszym rozporządzeniem.
- (6) W związku z powyższym Wspólnota powinna opracować własne przepisy ramowe w celu zapewnienia odpowiedniej ochrony siedlisk wodnych przed ryzykiem związanym z wykorzystywaniem gatunków nierodzimych w akwakulturze. Przepisy te powinny obejmować procedury analizy potencjalnego ryzyka, przyjmowanie środków opartych na zasadach działania zapobiegawczego i ostrożności, jak również przyjęcie, w razie konieczności, planów awaryjnych. W procedurach należy wykorzystać doświadczenia nabyte w trakcie wdrażania dotychczas przyjętych dobrowolnych przepisów ramowych, a zwłaszcza kodeksu postępowania Międzynarodowej Rady Badań Morza (ICES) w sprawie wprowadzania i przenoszenia organizmów morskich oraz kodeksu postępowania i podręcznika procedur Europejskiej Komisji Doradczej ds. Rybactwa Śródlądowego (EIFAC) w celu rozpatrzenia kwestii wprowadzenia i przenoszenia organizmów morskich i słodkowodnych.
- (7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu powinny pozostawać bez uszczerbku dla dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne⁽¹⁾, dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽²⁾, dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej⁽³⁾ oraz dyrektywy Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób⁽⁴⁾.
- (8) Potencjalne ryzyko, które w niektórych przypadkach może mieć daleki zasięg, początkowo jest bardziej widoczne na poziomie lokalnym. Lokalne środowiska wodne we Wspólnocie są bardzo różnicowane, a państwa członkowskie dysponują odpowiednią wiedzą i doświadczeniem, aby dokonywać oceny i zarządzać ryzykiem dla środowisk wodnych podlegających ich zwierzchności lub jurysdykcji. W związku z powyższym realizacja działań przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu powinna wchodzić przede wszystkim w zakres odpowiedzialności państw członkowskich.
- (9) Należy wziąć pod uwagę, że przemieszczanie gatunków obcych lub niewystępujących miejscowo, które mają być trzymane w zamkniętych zakładach akwakultury, bezpiecznych i niosących z sobą niskie ryzyko wydostania się, nie powinno podlegać uprzednim ocenom ryzyka ekologicznego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 175 z 5.7.1985, str. 40. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 156 z 25.6.2003, str. 17).

⁽²⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, str. 7. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/105/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 368).

⁽³⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 1. Dyrektywa zmieniona decyzją nr 2455/2001/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 331 z 15.12.2001, str. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 328 z 24.11.2006, str. 14.

▼B

- (10) Niemniej jednak w przypadkach, gdy ryzyko jest istotne i może negatywnie wpływać na pozostałe państwa członkowskie, powinien istnieć wspólnotowy system konsultacji z zainteresowanymi stronami i zatwierdzania zezwoleń przed ich udzieleniem przez państwa członkowskie. Komitet Naukowy, Techniczny i Ekonomiczny ds. Rybołówstwa (STECF), ustanowiony na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa⁽¹⁾, powinien zapewnić doradztwo naukowe podczas tych konsultacji, a Komitet Doradczy ds. Rybołówstwa i Akwakultury, utworzony na mocy decyzji Komisji 1999/478/WE⁽²⁾, powinien udzielać zainteresowanym stronom doradztwa w dziedzinie akwakultury i ochrony środowiska.
- (11) W niektórych częściach Wspólnoty niektóre gatunki obce są powszechnie stosowane w akwakulturze od dłuższego czasu. Działania związane z takim wykorzystaniem powinny być traktowane w odmienny sposób, pozwalający na ich rozwój bez żadnych dodatkowych obciążeń administracyjnych, pod warunkiem że źródło może dostarczać zasobów wolnych od gatunków niedocelowych. Zainteresowanym tym państwom członkowskim powinno umożliwić się wprowadzania ograniczeń wykorzystania na swoim terytorium takich gatunków stosowanych od dłuższego czasu.
- (12) Żaden z przepisów niniejszego rozporządzenia nie powstrzymuje państw członkowskich od uregulowania w prawie krajowym trzymania gatunków obcych lub niewystępujących miejscowo w prywatnych akwariach i stawach ogrodowych.
- (13) Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽³⁾.
- (14) W celu zapewnienia skuteczności w przypadku dokonywania zmian w załącznikach I, II, III i IV niezbędnych do ich dostosowania do postępu technicznego i naukowego powinno stosować się procedurę zarządzania, o której mowa w art. 30 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002,

⁽¹⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 59.

⁽²⁾ Dz.U. L 187 z 20.7.1999, str. 70. Decyzja zmieniona decyzją 2004/864/WE (Dz.U. L 370 z 17.12.2004, str. 91).

⁽³⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

▼B

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES ZASTOSOWANIA I DEFINICJE

*Artykuł 1***Przedmiot**

Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy ramowe regulujące praktyki stosowane w akwakulturze w odniesieniu do gatunków obcych i niewystępujących miejscowo w celu oceny i zminimalizowania ewentualnego oddziaływania tych gatunków oraz wszelkich gatunków niedoświadczonych na środowisko wodne, przyczyniając się w ten sposób do zrównoważonego rozwoju tego sektora.

*Artykuł 2***Zakres zastosowania**

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wprowadzania gatunków obcych i przenoszenia gatunków niewystępujących miejscowo w celu ich wykorzystania w akwakulturze ►**M2** Unii ◀, mających miejsce po dacie rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 25 ust. 1.

2. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do przenoszenia gatunków niewystępujących miejscowo w obrębie państw członkowskich, z wyjątkiem przypadków, w których przesłanki naukowe dają podstawy do przewidywania zagrożeń ekologicznych spowodowanych przeniesieniem. W przypadku powołania na podstawie art. 5 komitetu doradczego komitet ten będzie odpowiedzialny za ocenę ryzyka.

3. Niniejsze rozporządzenie obejmuje wszystkie działania w zakresie akwakultury mające miejsce na terytorium objętym jurysdykcją państwa członkowskiego, niezależnie od ich rozmiaru lub specyfiki. Obejmuje ono wszystkie hodowane obce lub niewystępujące miejscowo organizmy wodne. Obejmuje ono akwakulturę, bez względu na wykorzystywaną formę środowiska wodnego.

4. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do trzymania ozdobnych zwierząt lub roślin wodnych w sklepach zoologicznych, centrach ogrodniczych, zamkniętych stawach ogrodowych lub akwariach, które spełniają przepisy art. 6 decyzji Komisji 2006/656/WE z dnia 20 września 2006 r. ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt oraz wymogi dotyczące świadectw wymaganych przy przywozie tropikalnych ryb dla celów ozdobnych⁽¹⁾ lub zakładów wyposażonych w systemy oczyszczania ścieków spełniające cele określone w art. 1.

►**M2** 5. Z wyjątkiem art. 3, art. 4 ust. 1 i art. 4 ust. 2 lit. a), niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do gatunków wymienionych w załączniku IV. ◀ Oceny ryzyka, o której mowa w art. 9, nie stosuje się do gatunków wymienionych w załączniku IV, z wyjątkiem przypadków, w których państwa członkowskie pragną podjąć środki mające na celu ograniczenie wykorzystania danych gatunków na ich terytorium.

6. Przemieszczanie gatunków obcych lub niewystępujących miejscowo, które mają być trzymane w zamkniętych zakładach akwakultury, nie powinno podlegać uprzednim ocenom ryzyka ekologicznego, z wyjątkiem przypadków, w których państwa członkowskie pragną podjąć odpowiednie środki.

⁽¹⁾ Dz.U. L 271 z 30.9.2006, str. 71.

▼ M2

7. Rozdziały III–VI nie mają zastosowania do przemieszczeń gatunków obcych i niewystępujących miejscowo, które mają być utrzymywane w zamkniętych zakładach akwakultury, pod warunkiem że transportu dokonuje się w warunkach zapobiegających ucieczce tych gatunków oraz gatunków niedocelowych.

Państwa członkowskie sporządzają wykaz znajdujących się na ich terytorium zamkniętych zakładów akwakultury, które są zgodne z definicją zawartą w art. 3 ust. 3, i wykaz ten regularnie aktualizują. Do dnia 25 października 2011 r. wykaz ten zostanie opublikowany na stronie internetowej utworzonej zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 535/2008 ⁽¹⁾, które ustanawia szczegółowe zasady wykonania niniejszego rozporządzenia.

▼ B*Artykuł 3***Definicje**

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „akwakultura” oznacza działalność określoną w art. 3 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 1198/2006 z dnia 27 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego ⁽²⁾;
- 2) „otwarty zakład akwakultury” oznacza zakład, w którym akwakultura jest prowadzona w środowisku wodnym nieoddzielonym od dzikiego środowiska wodnego za pomocą barier uniemożliwiających ucieczkę hodowanych osobników lub materiału biologicznego, które mogłyby przeżyć, a następnie rozmnażać się;

▼ M2

- 3) „Zamknięty zakład akwakultury” oznacza zakład znajdujący się na lądzie,

a) w którym:

- (i) akwakultura jest prowadzona w środowisku wodnym z odzyskiem wody; oraz
- (ii) odpływy wód nie mają żadnego bezpośredniego połączenia z wodami otwartymi, dopóki nie zostaną poddane monitorowaniu oraz filtracji lub oczyszczaniu, aby zapobiec zrzutowi odpadów stałych do środowiska wodnego oraz ucieczce z zakładu gatunków chowanych lub hodowanych oraz gatunków niedocelowych, które mogłyby przeżyć a następnie rozmnożyć się;

b) i który:

- (i) zapobiega stratom w obsadach utrzymywanych osobników lub stratom gatunków niedocelowych oraz innego materiału biologicznego, włącznie z patogenami, wywoływanym przez czynniki takie jak drapieżniki (na przykład ptaki) i powodzie (na przykład zakład musi być umiejscowiony w bezpiecznej odległości od wód otwartych stosownie do ustaleń odpowiedniej oceny przeprowadzonej przez właściwe organy);
- (ii) zapobiega w sposób racjonalny stratom w obsadach utrzymywanych osobników lub stratom gatunków niedocelowych oraz innego materiału biologicznego, włącznie z patogenami, wywoływanym przez kradzieże i przypadki wandalizmu; oraz

(iii) zapewnia właściwe usuwanie martwych organizmów;

⁽¹⁾ Dz.U. L 156 z 14.6.2008, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. L 223 z 15.8.2006, str. 1.

▼ B

- 4) „organizmy wodne” oznaczają wszelkie gatunki żyjące w wodzie należące do królestwa zwierząt, roślin i pierwotniaków, łącznie z dowolnymi częściami, gametami, nasionami, jajami lub zarodnikami ich osobników, które mogłyby przeżyć, a następnie rozmnażać się;
- 5) „organizmy poliploidalne” oznaczają sztucznie stworzone organizmy tetraploidalne (4N). Są to organizmy wodne, u których liczba chromosomów w komórkach została podwojona za pomocą technik manipulacji komórkami;
- 6) „gatunki obce” oznaczają:
 - a) gatunki lub podgatunki organizmu wodnego obecne poza ich znanym naturalnym zasięgiem i obszarem występowania;
 - b) organizmy poliploidalne i zdolne do rozrodu gatunki sztucznie zhybrydyzowane, niezależnie od ich naturalnego zasięgu lub obszaru występowania;
- 7) „gatunki niewystępujące miejscowo” oznaczają gatunki lub podgatunki organizmów wodnych, które ze względów biogeograficznych nie występują w strefie mieszczącej się w granicach ich naturalnego zasięgu występowania;
- 8) „gatunki niedocelowe” oznaczają gatunki lub podgatunki organizmu wodnego o prawdopodobnym szkodliwym wpływie na środowisko wodne, które w sposób niezamierzony są przemieszczane wraz z wprowadzanymi lub przenoszonymi organizmami wodnymi, z wyłączeniem organizmów wywołujących choroby, które zostały objęte dyrektywą 2006/88/WE;
- 9) „przemieszczanie” oznacza wprowadzenie lub przeniesienie;
- 10) „wprowadzenie” oznacza proces, w wyniku którego gatunek obcy zostaje przemieszczony w sposób zamierzony do środowiska poza naturalnym zasięgiem występowania w celu wykorzystania tego gatunku w akwakulturze;
- 11) „przeniesienie” oznacza proces, w wyniku którego gatunek niewystępujący miejscowo zostaje w sposób zamierzony przemieszczony w ramach swojego naturalnego zasięgu występowania, w celu jego wykorzystania w akwakulturze, na obszar, na którym wcześniej nie występował ze względów biogeograficznych;
- 12) „uwolnienie pilotażowe” oznacza dokonane na niewielką skalę wprowadzenie gatunku obcego lub przeniesienie gatunku niewystępującego miejscowo z zamiarem oceny interakcji ekologicznej z gatunkami i siedliskami rodzimymi, co ma na celu zbadanie założeń oceny ryzyka;
- 13) „wnioskodawca” oznacza osobę fizyczną lub prawną lub podmiot, składających wnioski o zezwolenie na dokonanie wprowadzenia lub przeniesienia organizmu wodnego;
- 14) „kwarantanna” oznacza proces, w wyniku którego organizmy wodne i organizmy z nimi związane mogą być utrzymywane w pełnej izolacji od otaczającego środowiska;
- 15) „stacja kwarantanny” oznacza zakład, w którym organizmy wodne i organizmy z nimi związane mogą być utrzymywane w pełnej izolacji od otaczającego środowiska;

▼ M2

- 16) „przemieszczanie rutynowe” oznacza przemieszczenie organizmów wodnych ze źródła, które ma niskie ryzyko przeniesienia gatunków niedocelowych i które ze względu na specyfikę organizmów wodnych lub wykorzystywanej metody akwakultury nie prowadzi do wystąpienia niepożądanych skutków ekologicznych;

▼ B

- 17) „przemieszczanie nierutynowe” oznacza przemieszczanie organizmów wodnych, które nie spełnia kryteriów przemieszczania rutynowego;
- 18) „przyjmujące państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, na którego terytorium wprowadzane są gatunki obce lub przenoszone gatunki niewystępujące miejscowo;
- 19) „wysyłające państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, z którego terytorium wprowadzane są gatunki obce lub przenoszone gatunki niewystępujące miejscowo.

ROZDZIAŁ II

OGÓLNE ZOBOWIĄZANIA PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

*Artykuł 4***Środki służące unikaniu niekorzystnych skutków**

► **M2** 1. ◀ Państwa członkowskie zapewniają przyjęcie wszystkich stosownych środków w celu uniknięcia niekorzystnych skutków dla bioróżnorodności, w szczególności dla funkcjonowania gatunków, siedlisk i ekosystemów, jakie mogą wynikać z wprowadzenia lub przeniesienia organizmów wodnych i gatunków niedocelowych występujących w akwakulturze i rozprzestrzeniania się tych gatunków w środowisku naturalnym.

▼ M2

2. Właściwe organy w państwach członkowskich monitorują i nadzorują prowadzenie akwakultury w celu zapewnienia, aby:

- a) zamknięte zakłady akwakultury spełniały wymogi ustanowione w art. 3 ust. 3; oraz
- b) transport z i do zamkniętych zakładów akwakultury odbywał się w warunkach zapobiegających ucieczce gatunków obcych lub niedocelowych.

▼ B*Artykuł 5***Organy decyzyjne i doradcze**

Państwa członkowskie wyznaczają właściwy organ lub organy odpowiedzialne za zapewnienie zgodności z wymaganiami niniejszego rozporządzenia („właściwy organ” lub „właściwe organy”). Każdy właściwy organ może ustanowić wspomagający go komitet doradczy, który dysponuje odpowiednią wiedzą naukową („komitet doradczy”). Jeśli państwo członkowskie nie ustanowi komitetu doradczego, zadania takiego komitetu określone w niniejszym rozporządzeniu przejmuje „właściwy organ” lub „właściwe organy”.

ROZDZIAŁ III ZEZWOLENIA

Artykuł 6

Wniosek o udzielenie zezwolenia

1. Podmioty gospodarcze działające w dziedzinie akwakultury i zamierzające podjąć działania w celu wprowadzenia gatunku obcego lub przeniesienia gatunku niewystępującego miejscowo nieobjętego art. 2 ust. 5 występują z wnioskiem o udzielenie zezwolenia do właściwego organu przyjmującego państwa członkowskiego. Można składać wnioski dotyczące wielokrotnego przemieszczania trwającego przez okres nie dłuższy niż siedem lat.

2. Wnioskodawca dołącza do wniosku dokumentację zgodną z orientacyjnymi wytycznymi wymienionymi w załączniku I. Komitet doradczy wydaje opinię określającą, czy wniosek zawiera wszystkie informacje wymagane do stwierdzenia, czy proponowane przemieszczenie jest rutynowe czy nierutynowe i czy w związku z tym można je zaakceptować, a następnie informuje o swojej opinii właściwy organ.

3. Do końca okresu zezwolenia można złożyć wniosek o kolejne zezwolenie, powołując się na zezwolenie wcześniejsze. Jeśli nie udokumentowano niekorzystnych skutków dla środowiska, proponowane przemieszczenie uznaje się za przemieszczenie rutynowe.

Artykuł 7

Typ przemieszczenia objętego wnioskiem

Komitet doradczy wydaje opinię stwierdzającą, czy przemieszczenie objęte wnioskiem ma charakter rutynowy czy nierutynowy oraz czy uwolnienie musi być poprzedzone kwarantanną lub uwolnieniem pilotażowym i informuje o swojej opinii właściwy organ.

Artykuł 8

Przemieszczenie rutynowe

W przypadku przemieszczenia rutynowego właściwy organ może udzielić zezwolenia, wskazując, w stosownych przypadkach, wymóg kwarantanny lub uwolnienia pilotażowego, określone w rozdziałach IV i V.

Artykuł 9

Przemieszczenie nierutynowe

1. W przypadku przemieszczenia nierutynowego przeprowadza się ocenę ryzyka ekologicznego, opisaną w załączniku II. Właściwy organ decyduje o tym, czy za przeprowadzenie oceny ryzyka ekologicznego odpowiada wnioskodawca czy niezależny organ i o tym, kto ponosi jej koszty.

2. Na podstawie oceny ryzyka ekologicznego komitet doradczy wydaje opinię na temat ryzyka właściwemu organowi, używając formularza sprawozdania podsumowującego określonego w załączniku II część 3. Jeżeli komitet doradczy uzna, że ryzyko jest niskie, właściwy organ może udzielić zezwolenia bez dalszych formalności.

▼B

3. Jeżeli komitet doradczy uzna, że ryzyko związane z przemieszczeniem organizmów wodnych będących przedmiotem wniosku jest wysokie lub średnie w rozumieniu załącznika II część 1, komitet analizuje wniosek w porozumieniu z wnioskodawcą, aby zorientować się, czy istnieją procedury lub technologie łagodzące, pozwalające zmniejszyć poziom ryzyka do niskiego. Komitet doradczy przekazuje wyniki swojej oceny właściwemu organowi w formie określonej w załączniku II część 3, szczegółowo określając poziom ryzyka i podając powody, dla których należy zmniejszyć ryzyko.

4. Właściwy organ może wydawać zezwolenia na przemieszczenia nierutynowe wyłącznie w przypadkach, gdy ocena ryzyka, włącznie ze środkami łagodzącymi, wykazuje niskie ryzyko dla środowiska. Każda odmowa wydania zezwolenia musi być należycie uzasadniona naukowo, a w przypadkach gdy dostępne informacje naukowe są niewystarczające – opierać się na zasadzie ostrożności.

*Artykuł 10***Okres podejmowania decyzji**

1. Wnioskodawca jest informowany na piśmie o decyzji o wydaniu lub odmowie wydania zezwolenia w uzasadnionym terminie, a w każdym przypadku nie później niż w terminie sześciu miesięcy od daty złożenia wniosku, po odliczeniu czasu na dostarczenie dodatkowych informacji wnioskowanych przez komitet doradczy.

2. Państwa członkowskie będące sygnatariuszami ICES mogą wystąpić o dokonanie przez ICES przeglądu wniosków i ocen ryzyka dotyczących organizmów morskich przed wydaniem opinii przez komitet doradczy. W takich przypadkach dopuszcza się dodatkowy okres sześciu miesięcy.

*Artykuł 11***Przemieszczenia mające wpływ na sąsiednie państwa członkowskie**

1. W przypadku gdy potencjalne lub znane skutki ekologiczne objętego wnioskiem przemieszczenia organizmu mogą mieć wpływ na sąsiednie państwa członkowskie, właściwy organ powiadamia zainteresowane państwo lub państwa członkowskie i Komisję o zamiarze udzielenia zezwolenia poprzez przesłanie projektu decyzji wraz z uzasadnieniem i podsumowaniem oceny ryzyka ekologicznego określonego w załączniku II część 3.

2. W terminie dwóch miesięcy od daty powiadomienia pozostałe zainteresowane państwa członkowskie mogą zgłaszać Komisji pisemne uwagi.

3. W terminie sześciu miesięcy od daty powiadomienia Komisja, po konsultacji z Komitetem Naukowym, Technicznym i Ekonomicznym ds. Rybołówstwa (STECF), ustanowionym na mocy art. 33 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002, oraz z Komitetem Doradczym ds. Rybołówstwa i Akwakultury, ustanowionym na mocy decyzji 1999/478/WE, potwierdza, odrzuca lub zmienia proponowaną decyzję o udzieleniu zezwolenia.

4. W terminie 30 dni od daty decyzji Komisji zainteresowane państwa członkowskie mogą skierować tę decyzję do rozpatrzenia przez Radę. W terminie kolejnych 30 dni Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może podjąć odmienną decyzję.

▼ **B***Artykuł 12***Cofnięcie zezwolenia**

Właściwy organ może w dowolnym czasie cofnąć zezwolenie, tymczasowo lub na stałe, w przypadku wystąpienia nieprzewidzianych zdarzeń o negatywnych skutkach dla środowiska lub rodzimej populacji. Każde cofnięcie zezwolenia musi być uzasadnione naukowo, a w przypadkach gdy dostępne informacje naukowe są niewystarczające – opierać się na zasadzie ostrożności i należyście uwzględniać krajowe przepisy administracyjne.

ROZDZIAŁ IV

WARUNKI WPROWADZENIA PO WYDANIU ZEZWOLENIA*Artykuł 13***Zgodność z innymi przepisami ► M2 unijnymi ◀**

Zezwolenie może być wydane jedynie na wprowadzenie gatunków na podstawie niniejszego rozporządzenia, w przypadku gdy wiadomo, że mogą zostać spełnione wymagania wynikające z pozostałego prawodawstwa, w szczególności:

- a) warunki zdrowia zwierząt określone w dyrektywie 2006/88/WE w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób;
- b) warunki określone w dyrektywie Rady 2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 r. w sprawie środków ochronnych przed wprowadzaniem do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie ⁽¹⁾.

▼ **M2***Artykuł 14***Uwolnienie do zakładów akwakultury w przypadku wprowadzenia rutynowego**

W przypadku wprowadzenia rutynowego zezwala się na uwolnienie organizmów wodnych do zakładów akwakultury bez kwarantanny lub na uwolnienie pilotażowe, o ile w wyjątkowych przypadkach właściwy organ nie zadecyduje inaczej na podstawie szczególnych zaleceń udzielonych przez komitet doradczy. Przemieszczenia z zamkniętego zakładu akwakultury do otwartego zakładu akwakultury uznaje się za przemieszczenia rutynowe lub nierutynowe zgodnie z art. 6 i 7.

▼ **B***Artykuł 15***Uwolnienie do otwartych zakładów akwakultury w przypadku wprowadzenia nierutynowego**

1. W przypadku wprowadzenia nierutynowego uwolnienie organizmów wodnych do otwartych zakładów akwakultury podlega, jeśli to konieczne, warunkom określonym w ust. 2, 3 i 4.
2. Organizmy wodne, mające stanowić stado macierzyste, umieszcza się w wyznaczonych stacjach kwarantanny na terytorium ► M2 Unii ◀ zgodnie z zasadami określonymi w załączniku III.

⁽¹⁾ Dz.U. L 169 z 10.7.2000, str. 1

▼B

3. Stacja kwarantanny może być położona w innym państwie członkowskim niż przyjmujące państwo członkowskie, pod warunkiem że wszystkie zainteresowane państwa członkowskie wyrażą na to zgodę, a opcja ta została przewidziana w ocenie ryzyka ekologicznego zgodnie z art. 9.

4. We właściwych przypadkach w zakładach akwakultury przyjmującego państwa członkowskiego można wykorzystywać tylko potomstwo wprowadzonych organizmów wodnych, pod warunkiem że w trakcie kwarantanny nie wykryto potencjalnie szkodliwych gatunków niedocelowych. Stado osobników dorosłych może zostać uwolnione w przypadkach, gdy organizmy te nie rozmnażają się w niewoli lub są w pełni wysterylizowane, pod warunkiem że nie potwierdzono obecności potencjalnie szkodliwych gatunków niedocelowych.

*Artykuł 16***Pilotażowe uwolnienie do otwartych zakładów akwakultury**

Właściwy organ może wymagać, aby uwolnienie organizmów wodnych do otwartych systemów akwakultury zostało poprzedzone wstępnym uwolnieniem pilotażowym pod warunkiem zastosowania środków zapobiegawczych i powstrzymujących rozprzestrzenianie się tych organizmów, na podstawie rad i zaleceń komitetu doradczego.

*Artykuł 17***Plany awaryjne**

W przypadku wszystkich wprowadzeń nierutynowych i uwolnień pilotażowych wnioskodawca sporządza i przedkłada do zatwierdzenia właściwemu organowi plan awaryjny, który obejmuje między innymi eliminację wprowadzonych gatunków ze środowiska lub zmniejszenia ich zagęszczenia, w przypadku nieprzewidzianych zdarzeń o negatywnych skutkach dla środowiska lub rodzimych populacji. W razie wystąpienia takiego zdarzenia niezwłocznie zostają wdrożone plany awaryjne, a zezwolenie może zostać cofnięte tymczasowo lub na stałe zgodnie z art. 12.

*Artykuł 18***Monitorowanie**

1. Po uwolnieniu gatunków obcych do otwartych zakładów akwakultury monitoruje się je przez okres dwóch lat lub przez pełen cykl pokoleniowy, zależnie od tego, który jest dłuższy, aby ocenić, czy ich oddziaływanie przewidziano prawidłowo lub czy istnieje dodatkowe lub inne oddziaływanie. W szczególności należy badać poziom rozprzestrzenienia lub powstrzymywania gatunków. Właściwy organ decyduje, czy wnioskodawca posiada odpowiednią wiedzę fachową, czy też monitorowanie ma prowadzić inny organ.

2. W zależności od opinii komitetu doradczego właściwy organ może zażądać przedłużenia okresu monitorowania, aby ocenić inne ewentualne długoterminowe skutki dla ekosystemów, które nie są łatwe do wykrycia w okresie określonym w ust. 1.

3. Komitet doradczy ocenia rezultaty programu monitorowania i odnotowuje w szczególności wszelkie zdarzenia, które nie zostały prawidłowo przewidziane w ocenie ryzyka ekologicznego. Wyniki tej oceny są wysyłane do właściwego organu, który włącza ich streszczenie do krajowego rejestru założonego zgodnie z art. 23.

ROZDZIAŁ V

WARUNKI PRZENIESIENIA PO WYDANIU ZEZWOLENIA

*Artykuł 19***Zgodność z innymi przepisami ► M2 unijnymi ◀**

Zezwolenie może być wydane jedynie na przeniesienie na podstawie niniejszego rozporządzenia, w przypadku gdy wiadomo, że mogą zostać spełnione wymagania wynikające z pozostałego prawodawstwa, w szczególności:

- a) warunki zdrowia zwierząt określone w dyrektywie 2006/88/WE;
- b) warunki określone w dyrektywie 2000/29/WE.

*Artykuł 20***Nierutynowe przeniesienie do otwartych zakładów akwakultury**

W przypadku nierutynowego przeniesienia do otwartych zakładów akwakultury właściwy organ może wymagać, aby uwolnienie organizmów wodnych zostało poprzedzone wstępnym uwolnieniem pilotażowym pod warunkiem zastosowania środków zapobiegawczych i powstrzymujących rozprzestrzenianie się tych organizmów, na podstawie rad i zaleceń komitetu doradczego.

*Artykuł 21***Kwarantanna**

Przyjmujące państwo członkowskie może, w wyjątkowych przypadkach i z zastrzeżeniem zgody Komisji, wymagać kwarantanny zgodnie z art. 15 ust. 2, 3 i 4 przed uwolnieniem gatunków przenoszonych nierutynowo do otwartych zakładów akwakultury. We wniosku o udzielenie zgody przez Komisję należy wskazać powody, dla których kwarantanna jest wymagana. Komisja udziela odpowiedzi na takie wnioski w terminie 30 dni.

*Artykuł 22***Monitorowanie po przeniesieniu**

Po przeniesieniu nierutynowym gatunki są monitorowane zgodnie z art. 18.

ROZDZIAŁ VI

REJESTR*Artykuł 23***Rejestr**

Państwa członkowskie prowadzą rejestr wprowadzeń i przeniesień zawierający w porządku chronologicznym wszystkie złożone wnioski i związaną z nimi dokumentację zebraną przed wydaniem zezwolenia oraz w okresie monitorowania.

▼ B

Rejestr jest udostępniany bezpłatnie państwom członkowskim i opinii publicznej zgodnie z dyrektywą 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska (¹).

Aby umożliwić państwom członkowskim wymianę informacji zawartych w ich rejestrach, możliwe jest utworzenie specjalnego systemu informacyjnego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 30 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE

▼ M2*Artykuł 24***Zmiany załączników i zasady szczegółowe**

1. Komisja może w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 24a oraz z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 24b i 24c:

- a) zmienić załączniki I, II i III do niniejszego rozporządzenia, aby dostosować je do postępu naukowo-technicznego;
- b) określać niezbędne warunki, jakie należy spełnić w celu dodania gatunków do załącznika IV, o czym mowa w ust. 3; oraz
- c) dodać gatunki do załącznika IV, jeśli zostaną spełnione warunki przewidziane w ust. 3 oraz związane z nimi dodatkowe wymogi.

2. Przy przyjmowaniu aktów delegowanych, o których mowa w ust. 1, Komisja działa zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

3. W celu dodania gatunku do załącznika IV organizm wodny, który go reprezentuje, musi być wykorzystywany w akwakulturze w niektórych rejonach Unii od dłuższego czasu (w porównaniu do jego cyklu życiowego) bez negatywnych skutków, a jego wprowadzanie i przenoszenie musi być możliwe bez jednoczesnego przemieszczania potencjalnie szkodliwych gatunków niedocelowych.

4. Państwa członkowskie mogą wystąpić z wnioskiem do Komisji o dodanie gatunków do załącznika IV. Państwa członkowskie mogą przedstawić dane naukowe potwierdzające zgodność z kryteriami dodawania gatunków do załącznika IV. Komisja podejmuje decyzję o zasadności wniosku w terminie pięciu miesięcy od otrzymania tego wniosku, po odliczeniu czasu na dostarczenie przez państwo członkowskie dodatkowych informacji, jeśli Komisja takich zażąda.

5. Zainteresowane państwa członkowskie mogą w odniesieniu do swoich najbardziej oddalonych regionów, o których mowa w art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zaproponować dodanie gatunków do osobnej części załącznika IV.

(¹) Dz.U. L 41 z 14.2.2003, str. 26.

▼ **M2**

6. Komisja może zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 30 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002, przyjęc szczególne zasady wykonania ust. 4 i 5, w szczególności w odniesieniu do formy, treści i szczegółów wniosków państw członkowskich o dodanie gatunku oraz informacji, jakie należy przedstawić na poparcie takich wniosków.

*Artykuł 24a***Wykonanie przekazania**

1. Upewnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 24, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 24 kwietnia 2011 r. Komisja sporządza sprawozdanie na temat przekazanych uprawnień nie później niż sześć miesięcy przed upływem tego pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłużane na okresy o tej samej długości, chyba że Parlament Europejski lub Rada przekazanie odwoła zgodnie z art. 24b.
2. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.
3. Upewnienia do przyjęcia aktów delegowanych powierzone Komisji podlegają warunkom określonym w art. 24b i art. 24c.

*Artykuł 24b***Odwołanie przekazanych uprawnień**

1. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 24, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub Radę.
2. Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę w celu podjęcia decyzji, czy zamierza ona odwołać przekazanie uprawnień, stara się poinformować drugą instytucję i Komisję w rozsądnym terminie przed podjęciem ostatecznej decyzji, wskazując przekazane upewnienia, które mogłyby zostać odwołane, oraz możliwe przyczyny tego odwołania.
3. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna natychmiast lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących. Zostaje ona opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 24c***Sprzeciw wobec aktów delegowanych**

1. Parlament Europejski lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie dwóch miesięcy od daty powiadomienia.

Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o dwa miesiące.

2. Jeśli po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyrażą sprzeciwu wobec aktu delegowanego, zostaje on opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wchodzi w życie z dniem podanym w tym akcie.

▼M2

Akt delegowany może zostać opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie zamierzają wyrażać sprzeciwu.

3. Jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 1, Parlament Europejski lub Rada wyrażą sprzeciw wobec aktu delegowanego, nie wchodzi on w życie. Instytucja zgłaszająca sprzeciw podaje powody swego sprzeciwu wobec aktu delegowanego.

▼B*Artykuł 25***Wejście w życie**

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się 6 miesięcy po wejściu w życie rozporządzenia Komisji o przepisach wykonawczych, o którym mowa w art. 24 ust. 3, jednak nie później niż od dnia 1 stycznia 2009 r.

2. Przepisy zawarte w rozdziałach I i II oraz w art. 24 stosuje się jednak od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

▼ B*ZALĄCZNIK I***STOSOWANIE**

(Orientacyjne wytyczne dotyczące dokumentacji, którą ma zgromadzić wnioskodawca zgodnie z art. 6)

▼ M2

W miarę możliwości informacje należy poprzeć odesłaniami do literatury naukowej oraz adnotacjami pochodzącymi z osobistej korespondencji z autorytetami naukowymi oraz ekspertami w dziedzinie rybołówstwa.

▼ B

Jeżeli wniosek dotyczy przeniesienia, a nie wprowadzenia, do celów niniejszego załącznika terminy „wprowadzenie/wprowadzony” należy zastąpić terminami „przeniesienie/przeniesiony”.

A. Streszczenie

Krótkie streszczenie dokumentu obejmujące opis wniosku, potencjalny wpływ na gatunki rodzime oraz ich siedliska, jak również działania ograniczające potencjalny wpływ na gatunki rodzime.

B. Wstęp

1. Nazwa (powszechnie stosowana i naukowa) organizmu, którego wprowadzenia lub przeniesienia dotyczy wniosek, wskazanie rodzaju, gatunku, podgatunku lub, jeśli to konieczne, niższych jednostek taksonomicznych.
2. Charakterystyka organizmu, w tym opis wyróżniających cech charakterystycznych. Należy dołączyć ilustrację lub fotografię naukową.
3. Historia w akwakulturze, rozszerzenia oraz inne wprowadzenia (stosownie do potrzeb).
4. Cele oraz uzasadnienie wnioskowanego wprowadzenia, w tym także wskazanie, dlaczego opisany cel nie może zostać zrealizowany dzięki wykorzystaniu gatunków rodzimych.
5. Jakie inne strategie były rozważane w kontekście realizacji celów wniosku?
6. Jaki jest zasięg geograficzny wnioskowanego wprowadzenia? Opis siedlisk, ekosystemu i stan ochrony środowiska przyjmującego. Należy załączyć mapę.
7. Wskazanie liczby organizmów, których wprowadzenia dotyczy wniosek (wstępnie, docelowo). Czy istnieje możliwość rozbicia projektu na poszczególne części składowe? Jeśli tak, ile organizmów obejmuje każda z poszczególnych części składowych?
8. Opis źródła/źródeł zasobów (zakładu) oraz zasobów genetycznych (jeśli są znane).

C. Informacje o rozwoju wprowadzanego gatunku – w rozbiciu na poszczególne stadia rozwoju

1. Naturalny zasięg występowania oraz zmiany zasięgu spowodowane wprowadzeniami.
2. Czy stado, z którego dokonane zostanie wprowadzenie/przeniesienie, ma związek z jakimkolwiek znanym gatunkiem niedocelowym?
3. Jakie jest rozmieszczenie takiego gatunku niedocelowego w obszarze pochodzenia stada, które zostanie wprowadzone/przeniesione?
4. Wskazanie, gdzie gatunek został wprowadzony poprzednio, oraz opis skutków ekologicznych dla obszaru przyjmującego (drapieżnik, ofiara, konkurent lub elementy strukturalne/funkcjonalne siedliska).
5. Jakie czynniki stanowią ograniczenie dla danego gatunku w jego rodzimym zasięgu występowania.

▼ B

6. Opis tolerancji fizjologicznej (jakość wody, temperatura, tlen oraz zasolenie) dla poszczególnych stadiów rozwoju (wczesne stadia życia, stadium dorosłości oraz reprodukcyjne).
7. Opis preferencji siedliskowych oraz tolerancji w poszczególnych stadiach rozwoju.
8. Opis biologii reprodukcyjnej.
9. Opis zachowań migracyjnych.
10. Opis preferencji żywieniowych w poszczególnych stadiach rozwoju.
11. Informacja o wskaźniku przyrostu oraz długości życia (także w obszarze wnioskowanego wprowadzenia, jeśli informacje takie są znane).
12. Jaki jest wiek lub zakres wiekowy danego gatunku?
13. Opis charakterystycznych zachowań (stadnych, terytorialnych, agresywnych).

D. Interakcje z gatunkami rodzimymi**▼ M2**

1. Jakie są szanse na przeżycie oraz osiedlenie się wprowadzonego organizmu w przypadku jego ucieczki?

▼ B

2. Jakie siedlisko/siedliska na wnioskowanym obszarze najprawdopodobniej zajmie wprowadzany gatunek i czy pokryje się to z obszarem zajmowanym przez gatunki wrażliwe, zagrożone lub zanikające? (Wskazanie, czy wnioskowany obszar wprowadzenia obejmuje także wody przyległe).
3. Z jakim gatunkiem rodzimym będzie konkurował o niszę ekologiczną? Czy istnieją niewykorzystane zasoby ekologiczne, z których gatunek mógłby skorzystać?
4. Czym wprowadzony organizm będzie się odżywał w środowisku przyjmującym?
5. Czy takie drapieżnictwo wpłynie negatywnie na ekosystem przyjmujący?

▼ M2

6. Czy wprowadzone organizmy przeżyją oraz będą się rozmnażały we wnioskowanym obszarze, czy będzie konieczne coroczne uzupełnianie stada?

▼ B

7. Czy wprowadzone organizmy będą się krzyżowały z gatunkami rodzimymi? Czy istnieje prawdopodobieństwo wymarcia gatunków lub stad rodzimych w wyniku wnioskowanego wprowadzenia? Czy wprowadzane organizmy mogą wpływać na tarło oraz tarliska gatunków miejscowych?
8. Czy istnieje prawdopodobieństwo wpływu wnioskowanego wprowadzenia na siedlisko lub jakość wody?

E. Środowisko przyjmujące oraz wody przyległe

1. Informacje naukowe na temat cech fizycznych środowiska przyjmującego oraz wód przyległych, takie jak sezonowe temperatury wody, zasolenie, mętność, tlen rozpuszczony, pH, składniki pokarmowe oraz metale. Czy te parametry odpowiadają tolerancji/preferencjom wprowadzanego gatunku oraz spełniają warunki konieczne do rozmnażania?

▼B

2. Skład gatunkowy (większe kręgowce wodne, bezkręgowce oraz rośliny) wód przyjmujących.
3. Informacje na temat siedliska na obszarze przyjmującym, w tym także w wodach przyległych oraz wskazanie siedliska kluczowego. Które parametry odpowiadają tolerancji/preferencjom wprowadzanych organizmów? Czy wprowadzane organizmy naruszają opisane siedliska?
4. Opis naturalnych i sztucznych barier, które uniemożliwią przemieszczanie się wprowadzanych organizmów na sąsiednie wody.

F. Monitorowanie

Opis planów obejmujących dalsze oceny powodzenia wprowadzenia wnioskowanych gatunków oraz sposobu oceny negatywnego wpływu na gatunki rodzime i ich siedliska.

G. Plan zarządzania

1. Opis planu zarządzania wnioskowanym wprowadzeniem. Należy między innymi zamieścić następujące informacje:
 - a) środki podjęte w celu zapewnienia, aby żadne inne gatunki (gatunki niedocelowe) nie znalazły się w transporcie;
 - b) kto będzie uprawniony do korzystania z wnioskowanych organizmów i na jakich warunkach;
 - c) czy dla wnioskowanego wprowadzenia przewidziano fazę przedkomercyjną;
 - d) opis planu awaryjnego w przypadku eliminacji gatunku;
 - e) opis planu zapewnienia jakości dla wnioskowanej propozycji; oraz
 - f) inne wymogi prawne, jakie należy spełnić.
2. Opis środków chemicznych i biofizycznych, a także środków zarządzania podjętych w celu zapobieżenia przypadkowej ucieczce organizmów i gatunków niedocelowych oraz ich osiedleniu się w niedocelowych ekosystemach. Szczegółowe informacje dotyczące źródeł wodnych, miejsca przeznaczenia ścieków, oczyszczania ścieków, bliskości kanalizacji burzowej, kontroli drapieżników, bezpieczeństwa obiektu oraz, jeśli to konieczne, środków zapobiegających ucieczce.
3. Opis planów awaryjnych w przypadku niezamierzonego, przypadkowego lub nielegalnego uwolnienia organizmów ze środowiska hodowlanego lub wylęgarni lub też przypadkowego lub niespodziewanego zwiększenia zasięgu kolonizacji po wypuszczeniu.
4. Jeśli wniosek ma na celu stworzenie łowiska, należy szczegółowo opisać cel tego łowiska. Kto będzie korzystał z takiego łowiska? Należy podać szczegółowe informacje dotyczące planu zarządzania oraz, stosownie do potrzeb, zmian w planach zarządzania rozpatrywanymi gatunkami.

H. Dane handlowe

1. Imię i nazwisko właściciela lub nazwa firmy, numer licencji hodowcy akwakultury oraz (jeśli to konieczne) zezwolenie na prowadzenie działalności lub też nazwa organu państwowego lub departamentu wraz z nazwiskiem osoby kontaktowej, numerem telefonu, faksu oraz adresem poczty elektronicznej.
2. Informacja dotycząca ekonomicznej wykonalności wnioskowanego projektu.

▼B

I. Referencje

1. Szczegółowa bibliografia wraz z odnośnikami do wszystkich dokumentów przywołanych w trakcie sporządzania wniosku.
2. Wykaz imion, nazwisk i adresów autorytetów naukowych oraz ekspertów w zakresie rybołówstwa, których opinii zasięgano.

ZALĄCZNIK II

**PROCEDURY I ELEMENTY MINIMALNE, KTÓRE NALEŻY
UWZGLĘDNIĆ W OCENIE RYZYKA EKOLOGICZNEGO ZGODNIE
Z ART. 9**

Aby przeprowadzić ocenę ryzyka związanego z wprowadzeniem lub przeniesieniem organizmów wodnych, należy ocenić prawdopodobieństwo osiedlenia się organizmów oraz konsekwencje tego faktu.

Proces ten uwzględnia najważniejsze komponenty środowiskowe. Zapewnia on ujednoczone podejście do oceny ryzyka genetycznego oraz ekologicznego, a także wskazuje na możliwość wprowadzenia gatunków niedocelowych, co może wpłynąć na gatunki rodzime żyjące w rozpatrywanych wodach.

Podczas procesu oceniania należy zwrócić szczególną uwagę nie na same oceny, a raczej na szczegółowe istotne informacje biologiczne i inne informacje, jakie leżą u podstaw tych ocen. W przypadku niepewności co do kwestii o charakterze naukowym należy kierować się zasadą ostrożności.

Do celów niniejszego załącznika, jeżeli wniosek dotyczy przeniesienia terminy „wprowadzenie/wprowadzony” należy zastąpić terminami „przeniesienie/przeniesiony”.

CZĘŚĆ 1

PROCES OCENY RYZYKA EKOLOGICZNEGO I GENETYCZNEGO

Krok 1

**Prawdopodobieństwo osiedlenia i rozprzestrzenienia się poza zamierzony
obszar wprowadzenia**

Zdarzenie	Prawdopodo- bieństwo (W, Ś, N) ⁽¹⁾	Pewność (Bp, Rp, Rn, Bn) ⁽²⁾	Komentarze uzupełniające ocenę ⁽³⁾
Wprowadzone lub przeniesione gatunki, po ucieczce lub rozproszeniu, tworzą kolonię oraz utrzymują populację w zamierzonym obszarze wprowadzenia, poza kontrolą zakładu akwakultury.			
Wprowadzone lub przeniesione gatunki, po ucieczce lub rozproszeniu, rozprzestrzeniają się poza zamierzony obszar wprowadzenia.			
Ocena końcowa ⁽⁴⁾			

⁽¹⁾ W = wysokie, Ś = średnie, N = niskie.

⁽²⁾ Bp = bardzo pewne, Rp = raczej pewne, Rn = raczej niepewne, Bn = bardzo niepewne.

⁽³⁾ W celu uzyskania wskazówek osoba oceniająca powinna sięgnąć do załącznika A i załącznika B kodeksu Międzynarodowej Rady Badań Morza (ICES).

⁽⁴⁾ Ocenie końcowej dotyczącej prawdopodobieństwa osiedlenia i rozprzestrzenienia się przydzielana jest wartość elementu z najniższą oceną (na przykład wskazanie „wysokie” oraz „niskie” dla powyższych elementów skutkuje oceną końcową „niskie”). Aby mogło dojść do zasiedlenia poza zamierzonym obszarem wprowadzenia, muszą wystąpić oba zdarzenia, mianowicie prawdopodobieństwo utworzenia przez organizmy kolonii i utrzymania populacji w zamierzonym obszarze wprowadzenia (niezależnie od faktu, czy jest on obszarem zamkniętym, takim jak zakład, czy siedliskiem naturalnym), a także prawdopodobieństwo rozprzestrzenienia się poza zamierzone środowisko wprowadzenia (poddane ocenie zgodnie z powyższymi wyjaśnieniami).

Ocenie końcowej dotyczącej poziomu pewności przydzielana jest wartość elementu z najniższym poziomem pewności (na przykład oceny takie jak „bardzo pewne” oraz „raczej pewne” dadzą ocenę końcową „raczej pewne”). W ustalaniu oceny końcowej należy wziąć pod uwagę „szkodliwość” osiedlenia i rozprzestrzenienia się, wraz ze wskaźnikiem ryzyka i korzyści.

Krok 2

Konsekwencje osiedlenia i rozprzestrzenienia się

Zdarzenie	Prawdopodobieństwo (W, Ś, N)	Pewność (Bp, Rp, Rn, Bn)	Komentarze uzupełniające ocenę ⁽¹⁾
Genetyczne mieszanie się z populacjami lokalnymi prowadzi do utraty różnorodności genetycznej.			
Rywalizacja (pożywienie, teren) lub polowanie na rodzime populacje prowadzi do ich wytępienia.			
Inne niepożądane zdarzenia o charakterze ekologicznym.			
Niektóre ze wskazanych powyżej zdarzeń utrzymują się nawet po usunięciu wprowadzonych gatunków.			
Ocena końcowa ⁽²⁾			

⁽¹⁾ W celu uzyskania wskazówek osoba oceniająca powinna sięgnąć do załącznika A i załącznika B kodeksu Międzynarodowej Rady Badań Morza (ICES).

⁽²⁾ Ocenie końcowej dotyczącej konsekwencji osiedlenia i rozprzestrzenienia się przydzielana jest wartość elementu (wskazującego na prawdopodobieństwo zajścia poszczególnych zdarzeń) z najwyższą oceną, natomiast ocenie końcowej dla poziomu pewności przydzielana jest wartość elementu z najniższym poziomem pewności.

Krok 3

Ryzyko związane z gatunkami obcymi i niewystępującymi miejscowo

Tutaj przydzielana jest pojedyncza wartość na podstawie oceny przeprowadzonej w kroku 1 i 2:

Komponent	Ryzyko (W, Ś, N)	Pewność (Bp, Rp, Rn, Bn)	Komentarze uzupełniające ocenę ⁽¹⁾
Osiedlenie i rozprzestrzenienie się (krok 1)			
Konsekwencje ekologiczne (krok 2)			
Ogólna ocena końcowa ryzyka ⁽²⁾			

⁽¹⁾ W celu uzyskania wskazówek osoba oceniająca powinna sięgnąć do załącznika A i załącznika B kodeksu Międzynarodowej Rady Badań Morza (ICES).

⁽²⁾ Końcowa klasyfikacja ryzyka przyjmuje najwyższą wartość spośród dwóch wielkości szacunkowych (tzn. jeśli stopień ryzyka osiedlenia i rozprzestrzenienia się jest wysoki, a ryzyko konsekwencji ekologicznych jest średnie, ocena końcowa przyjmuje wartość wyższej spośród wielkości wskazujących na prawdopodobieństwo, czyli „wysoka”). Jeśli wskaźniki prawdopodobieństwa różnią się zasadniczo (tzn. występuje „wysokie” i „niskie”), ocena końcowa będzie „średnia”.

Wynik oceny będzie wyrażony w odniesieniu do następujących stopni ryzyka:

Przemieszczenie o wysokim stopniu ryzyka:

- a) stwarza wysokie ryzyko zniszczenia różnorodności biologicznej ze względu na rozprzestrzenienie się i inne konsekwencje ekologiczne;

▼ B

- b) odbywa się w warunkach hodowli, które zwiększyłyby ryzyko takiego zniszczenia;
- c) obejmuje zakład akwakultury, który sprzedaje żywe zwierzęta wodne do dalszej hodowli lub uzupełniania stad;
- d) w konsekwencji przemieszczenie takie wiąże się z poważnymi obawami (wymagane są znaczne środki ograniczające ryzyko). Zaleca się odrzucenie wniosku do momentu opracowania procedur ograniczających ryzyko do poziomu niskiego.

Przemieszczenie o średnim stopniu ryzyka:

- a) stwarza średnie ryzyko zniszczenia różnorodności biologicznej ze względu na rozprzestrzenienie się i inne konsekwencje ekologiczne;
- b) odbywa się w warunkach hodowli, które niekoniecznie zwiększyłyby ryzyko takiego zniszczenia, jeśli uwzględni się dany gatunek i warunki powstrzymujące;
- c) obejmuje zakład akwakultury, który sprzedaje swoje produkty głównie do spożycia przez ludzi;
- d) w konsekwencji przemieszczenie takie wiąże się ze średnimi obawami. Zaleca się odrzucenie wniosku do momentu opracowania procedur ograniczających ryzyko do poziomu niskiego.

Przemieszczenie o niskim stopniu ryzyka:

- a) stwarza niskie ryzyko zniszczenia różnorodności biologicznej ze względu na rozprzestrzenienie się i inne konsekwencje ekologiczne;
- b) odbywa się w warunkach hodowli, które nie zwiększyłyby ryzyka takiego zniszczenia;
- c) obejmuje zakład akwakultury, który sprzedaje swoje produkty wyłącznie do spożycia przez ludzi;
- d) w konsekwencji przemieszczenie takie wiąże się z obawami, które można pominąć. Zaleca się zatwierdzenie wniosku. Nie występuje konieczność ograniczania ryzyka.

Wniosek może zostać przyjęty w przedłożonej formie (bez konieczności wprowadzania środków ograniczających ryzyko), tylko wtedy gdy ogólna ocena ryzyka wskazuje na ryzyko „niskie”, a ogólny poziom pewności, dla którego przeprowadzono ocenę ryzyka, oszacowano na „bardzo pewny” lub „raczej pewny”.

Jeżeli po pierwszej analizie ogólne ryzyko zostanie ocenione w kategorii „wysokie” lub „średnie”, do wniosku należy dołączyć projekty środków powstrzymujących lub ograniczających; wniosek zostanie poddany kolejnej analizie ryzyka aż do uzyskania końcowej oceny ogólnego ryzyka na poziomie „niskie” oraz „bardzo pewne” lub „raczej pewne”. Opis dodatkowych kroków oraz szczegółowe specyfikacje środków powstrzymujących lub ograniczających staną się integralną częścią oceny ryzyka.

CZĘŚĆ 2

PROCES OCENY GATUNKÓW NIEDOCELOWYCH

Krok 1

Prawdopodobieństwo osiedlenia i rozprzestrzeniania się gatunków niedocelowych poza zamierzony obszar wprowadzenia

Zdarzenie	Prawdopodobieństwo (W, Ś, N)	Pewność (Bp, Rp, Rn, Bn)	Komentarze uzupełniające ocenę ⁽¹⁾
W wyniku wprowadzenia lub przeniesienia organizmów wodnych wprowadzony zostaje gatunek niedocelowy.			
Wprowadzony gatunek niedocelowy trafia na podatne siedliska lub organizmy żywicielskie			
Ocena końcowa ⁽²⁾			

⁽¹⁾ W celu uzyskania wskazówek osoba oceniająca powinna sięgnąć do załącznika A i załącznika B kodeksu Międzynarodowej Rady Badań Morza (ICES).

⁽²⁾ Ocenie końcowej dotyczącej prawdopodobieństwa przydzielana jest wartość elementu z najniższym poziomem ryzyka, podobnie jak ocenie końcowej dla poziomu pewności przydzielana jest także wartość elementu z najniższym poziomem pewności.

Krok 2

Konsekwencje osiedlenia i rozprzestrzeniania się gatunków niedocelowych

Zdarzenie	Prawdopodobieństwo (W, Ś, N)	Pewność (Bp, Rp, Rn, Bn)	Komentarze uzupełniające ocenę ⁽¹⁾
Gatunki niedocelowe rywalizują z rodzimymi populacjami lub polują na nie, co prowadzi do ich wytepienia.			
Genetyczne mieszanie się gatunku niedocelowego z populacjami lokalnymi prowadzi do utraty różnorodności genetycznej.			
Inne niepożądane zdarzenia o charakterze ekologicznym lub patologicznym.			
Niektóre ze wskazanych powyżej zdarzeń utrzymują się nawet po usunięciu gatunków niedocelowych.			
Ocena końcowa ⁽²⁾			

⁽¹⁾ W celu uzyskania wskazówek osoba oceniająca powinna sięgnąć do załącznika A i załącznika B kodeksu Międzynarodowej Rady Badań Morza (ICES).

⁽²⁾ Ocenie końcowej dotyczącej konsekwencji przydzielana jest wartość elementu z najwyższym poziomem ryzyka, natomiast ocenie końcowej dla poziomu pewności przydzielana jest wartość elementu z najniższym poziomem pewności.

▼B*Krok 3***Ryzyko związane z gatunkami niedocelowymi**

Tutaj przydzielana jest pojedyncza wartość na podstawie oceny przeprowadzonej w kroku 1 i 2:

Komponent	Ryzyko (W, Ś, N)	Pewność (Bp, Rp, Rn, Bn)	Komentarze uzupełniające ocenę ⁽¹⁾
Osiedlenie i rozprzestrzenienie się (krok 1)			
Konsekwencje ekologiczne (krok 2)			
Ocena końcowa ⁽²⁾			

⁽¹⁾ W celu uzyskania wskazówek osoba oceniająca powinna sięgnąć do załącznika A i załącznika B kodeksu Międzynarodowej Rady Badań Morza (ICES).

⁽²⁾ Ocenie końcowej dotyczącej ryzyka przydzielana jest wartość elementu z najniższym poziomem ryzyka, podobnie jak ocenie końcowej dla poziomu pewności przydzielana jest także wartość elementu z najniższym poziomem pewności.

Warunki mające zastosowanie do oceny ryzyka związanego z gatunkami obcymi (część 1) dotyczą *mutatis mutandis* ryzyka związanego z gatunkami niedocelowymi (część 2), w tym obowiązku wprowadzenia środków powstrzymujących lub ograniczających ryzyko.

CZĘŚĆ 3**OGÓLNA OCENA RYZYKA EKOLOGICZNEGO – PODSUMOWANIE**

- Historia, informacje dodatkowe oraz uzasadnienie wniosku:
 - Podsumowanie oceny ryzyka
 - Podsumowanie oceny ryzyka ekologicznego i genetycznego
 - Podsumowanie oceny ryzyka związanego z gatunkami niedocelowymi
- Uwagi:
- Środki ograniczające ryzyko:
- Ostateczny wniosek dotyczący ogólnego ryzyka związanego z organizmem:
- Rada dla właściwego organu:

ZAŁĄCZNIK III

KWARANTANNA

Kwarantanna jest środkiem umożliwiającym utrzymanie żywych zwierząt, roślin oraz wszelkich związanych z nimi organizmów w pełnej izolacji od otaczającego środowiska w celu zapobieżenia ich oddziaływaniu na gatunki dzikie i gospodarskie, a także niepożądanym zmianom w naturalnych ekosystemach.

Konieczna jest odpowiednio długa kwarantanna gatunków obcych lub niewystępujących miejscowo, która umożliwiłaby wykrycie wszelkich gatunków niedoświadczonych oraz potwierdziła brak patogenów oraz chorób. Stację kwarantanną należy zbudować zgodnie ze specyfikacjami właściwego organu państwa członkowskiego, który odpowiada za jej zatwierdzenie. Długość kwarantanny należy odnotować w zezwoleniu. Jeśli stacja nie jest zlokalizowana w przyjmującym państwie członkowskim, długość kwarantanny ustalana jest przez komitet doradczy odpowiedzialny za stację oraz komitet doradczy w przyjmującym państwie członkowskim.

Podmioty gospodarcze powinny prowadzić stacje kwarantanny zgodnie z poniżej opisanymi warunkami. Ponadto podmiot gospodarczy powinien posiadać program zapewnienia jakości oraz odpowiedni regulamin działania.

Jeżeli wniosek dotyczy przeniesienia, do celów niniejszego załącznika terminy „wprowadzenie/wprowadzony” należy zastąpić terminami „przeniesienie/przeniesiony”.

Usuwanie odpadów i ścieków

Wszelkie ścieki i odpady wytworzone w stacji kwarantanny należy poddawać oczyszczeniu w sposób zapewniający skuteczne zniszczenie wszelkich możliwych gatunków docelowych oraz związanych z nimi organizmów. W celu zapewnienia ciągłości oraz spójności działania systemu oczyszczania ścieków pochodzących ze stacji kwarantanny muszą być wyposażone w mechanizmy zabezpieczające na wypadek awarii.

Oczyszczone ścieki oraz odpady mogą zawierać substancje szkodliwe dla środowiska (np. środki przeciwpowrostowe) i należy je usuwać w sposób minimalizujący wpływ na środowisko naturalne.

Należy przygotować szczegółowe informacje dotyczące oczyszczania ścieków i odpadów stałych z wykazem osób odpowiedzialnych za proces oczyszczania oraz przestrzeganie terminów. System musi być monitorowany, aby zapewnić skuteczne funkcjonowanie oraz wczesne wykrywanie ewentualnych awarii.

Izolacja fizyczna

Organizmy przeniesione należy odizolować od innych organizmów w celu zapewnienia odpowiedniego oddzielenia. Nie dotyczy to gatunków wskaźnikowych, które włącza się specjalnie w celu zbadania skutków, jakie wywołują gatunki wprowadzone. Należy unikać wprowadzania ptaków, innych zwierząt, czynników chorobotwórczych oraz zanieczyszczeń.

Personel

Dostęp musi być ograniczony wyłącznie do odpowiednio przeszkolonych upoważnionych osób. Obuwie, ręce oraz wszelkie materiały wykorzystywane w stacji kwarantanny należy zdezynfekować przed opuszczeniem stacji (patrz niżej).

Sprzęt i wyposażenie

Sposób postępowania z otrzymanymi organizmami we wszystkich stadiach rozwoju, ze zbiornikami, wodą, kontenerami transportowymi oraz sprzętem i wyposażeniem mającym kontakt z wprowadzanymi gatunkami, w tym także pojazdami transportowymi, powinien całkowicie eliminować możliwość ucieczki gatunków lub związanych z nimi gatunków niedoświadczonych z obiektu. Materiał transportowy oraz opakowanie należy zdezynfekować lub spalić, jeśli spalanie jest dozwolone.

▼B*Śmiertelność i usuwanie*

Należy prowadzić dzienną ewidencję przypadków śmiertelnych, którą należy udostępnić właściwemu organowi w celach kontrolnych. Wszystkie padłe osobniki należy przechowywać w obiekcie. Zabrania się pozbywania się padłych osobników, tkanek lub muszli bez odpowiednio zatwierdzonego procesu oczyszczenia, zapewniającego pełną dezynfekcję. Można poddać je działaniu wysokiej temperatury, na przykład autoklawowaniu lub sterylizacji chemicznej.

Przypadki śmiertelne należy zgłaszać właściwemu organowi, a państwo członkowskie powinno w odpowiednim terminie zbadać ich przyczyny. Padłe osobniki należy przechowywać, transportować oraz usuwać zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającym przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾.

Kontrola i testy

Należy przeprowadzać systematyczne kontrole pod kątem obecności gatunków niedocelowych. W przypadku stwierdzenia takiego gatunku lub uprzednio niewykrytej choroby lub pasożyta w organizmie należy podjąć działania konieczne do opanowania sytuacji. Działania takie mogą obejmować zniszczenie organizmów oraz dezynfekcję stacji.

Czas obowiązywania

Wymagany czas trwania kwarantanny uzależniony jest od konkretnego organizmu, sezonowości gatunków niedocelowych oraz warunków hodowlanych.

Prowadzenie ewidencji

W stacji kwarantanny należy prowadzić dokładną ewidencję obejmującą:

- godziny wejścia/wyjścia personelu,
- liczbę padłych osobników oraz metodę ich przechowywania lub usuwania,
- sposób oczyszczania doprowadzanej wody oraz ścieków,
- próbki przesyłane ekspertom do przebadania pod kątem gatunków niedocelowych,
- wszelkie nadzwyczajne warunki, mające wpływ na przebieg kwarantanny (przerwy w dostawie prądu, uszkodzenia budowlane, trudne warunki pogodowe itd.).

Dezynfekcja

Dezynfekcja obejmuje zastosowanie przez odpowiedni okres środków odkażających o odpowiednim stężeniu, wystarczających do zabicia szkodliwych organizmów. Środki odkażające oraz stężenia wykorzystywane do dezynfekcji stacji kwarantanny należy oprzeć na pełnej dezynfekcji wody morskiej i wody słodkiej. Podczas rutynowej dezynfekcji stacji należy stosować podobne stężenia. Zaleca się, aby wszystkie środki odkażające były neutralizowane przed ich wypuszczeniem do otaczającego środowiska naturalnego, natomiast stacje, w których stosuje się wodę morską, muszą mieć funkcję neutralizacji utleniaczy pozostałych po dezynfekcji chemicznej. W wyjątkowych wypadkach, takich jak stwierdzenie obecności przywiezionego pasożyta lub czynnika chorobotwórczego, powinien być dostępny odpowiedni środek odkażający, który umożliwi oczyszczenie całego obiektu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 273 z 10.10.2002, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2007/2006 (Dz.U. L 379 z 28.12.2006, str. 98).

▼ M1

ZAŁĄCZNIK IV

Wykaz gatunków, o których mowa w art. 2 ust. 5

CZEŚĆ A – Ogólna

Acipenser baeri ⁽¹⁾, jesiotr syberyjski
A. gueldenstaeti ⁽¹⁾, jesiotr rosyjski
A. nudiiventris ⁽¹⁾, szyp
A. ruthenus ⁽¹⁾, sterlet
A. stellatus ⁽¹⁾, siewruga
A. sturio ⁽¹⁾, jesiotr zachodni
Aristichthys nobilis, tołpyga pstra
Carassius auratus, karaś złocisty
Clarias gariepinus, sum afrykański
Coregonus peled, peled
Crassostrea gigas, ostryga wielka
Ctenopharyngodon idella, amur biały
Cyprinus carpio, karp
Huso huso ⁽¹⁾, bieluga
Hypophthalmichthys molitrix, tołpyga biała
Ictalurus punctatus, sum kanałowy
Micropterus salmoides, bass wielkogatowy
Oncorhynchus mykiss, pstrąg tęczowy
Ruditapes philippinarum, małż japoński lub filipiński
Salvelinus alpinus, golec
Salvelinus fontinalis, pstrąg źródłany
Salvelinus namaycush, palia jeziorowa
Sander lucioperca, sandacz
Silurus glanis, sum

CZEŚĆ B – Francuskie departamenty zamorskie

Macrobrachium rosenbergii, krewetka słodkowodna olbrzymia
Oreochromis mossambicus, tilapia mozambijska
O. niloticus, tilapia nilowa
Sciaenops ocellatus, kulbak czerwony

⁽¹⁾ Mieszkańce jeziorów.